Dorin Davideanu - PRIVIREA STELELOR, RECE

Privesc unul din prospectele editate de Societatea Intergalactică pentru Colonizarea Planetelor Exterioare.

Veniți pe Edina !

Doritorii vor călători numai cu nave clasa I, li se va asigura tot confortul, le vor fi satisfăcute toate dorințele. Ba mai mult (anunț discret, eu litere mici, în josul paginii), li se vor achita toate eventualele datorii acumulate pe Terra. Cit despre planetele de destinație... adevărate paradisuri. Vegetație exuberantă, aer înmi' resmat, grădini nesfirşite aflate într-o blinda şi continuă primăvară. Apartamente de vis în oraşe mari şi curate, având toate dotările imaginabile, ba chiar şi câ-teva inimaginabile. Sau, la alegere, o căsuță ascunsă între dealurile domoale.

Adesea tn-dm întrebat cine pleacă în capătul celălalt al galaxiei, cine lasă baltă prieteni, rude, colegi, casă, mă rog, totul, ca să pornească „spre stele", ca spre o țară a făgăduinței. Acum, când mă număr şi eu printre cei care vor pleca, am găsit un posibil răspuns.

Veniți pe Edina ! Pa prima pagină e fotografia unui parc uriaş, ai cărui proiectanți trebuie că au încercat să materializeze viziunea lor asupra raiului, tn prim plan, o fată riăltuță şi zveltă, cam ca fosta mea iubită, ținută de umeri, tandru şi protector, de un tânăr cu alură sportivă, se~ mănând cu tipul în favoarea căruia ea m-a dat iiită&i. M-a dat uitării. ., '

*

Peste două săptămâni sint prezent pezosmoport. Am sosit cu câteva ore mai devreme şi acum sunt la a şasea cafea. Astronava se numeşte chiar %El Dorado" ți are exact numărul îre.^ cinematografe, cluburi şi restaurante prevăzute în prospect.

Au, trecut alte două săptămâni şi călătoria decurge fără probleme. N-aş zice că e monoton. În hublourile ovale, aştrii se re-aranjează în mereu alte constelații.

t>up9-amieztte le petrec îe obicei în sata de lectură, singur. Dar ieri, numai ce văd că se aşează Ungă mine o brunetă cu ochi albăstrii ca oțelul, neprevăzută în prospect. Mă întreabă pentru început dacă nu-i aşa că aici, departe de Terra, între stelele înghețate, oamenii sunt mult

mai apropiați unul de altul, mai prietenoşi, deschişi şi solidari, mai calzi. Nu-i aşa ?

Căldura oamenilor e mat mult decât îndoielnică, îi răspund. Cu totul altfel stau lucrurile în privința stelelor. Nu pot să-nțeleg, mereu aud : stelele reci, stelele înghețate, sclipirea de gheață a stelelor, tn tot universul, stelele sunt singurele corpuri cu adevărat fierbinți.

Peste câteva zile ne reîntilnim. Tot în sala de lectură.

— Nici nu m-ani prezentat. Mă cheamă Cora.

(Cora, un nume de atea.)

— Eu sunt Daniel.

— Îmi pare bine.

— Nu mai puțin.

— Numai puțin ? ..

Am reluat discuția, eu susținând că „în cuptorul stelelor s-au copt semințele vieții", iar acum tot stelele sunt cele care ne cheamă să răspândim viața în univers.

Adepta căldurii omeneşti îmi spune că nu există pământean care să nu se bucure de bucuria celui apropiat, să nu sufere la suferința unui prieten.

— Da, sic eu, fiecare se bucura Iți un succes al meu, îndeosebi dacă poate să tragă un folos din asta şi e de-a dreptul nenorocit cind mi se întifnplă un necaz, mai ales dacă are şi el de suferit în urma acestui fapt.

La care Cora îmi răspunde că nu gustă umorul meu, fiindcă e nesărat şi precis îi cade greu la stomac.

Aveam timp destul, ața că discuțiile au continuat aproape zi de zi, până când am

ajuns la ținta călătoriei noastre.

*

De două zile, „El Dorado" înconjoară Edina în inele tot mai strânse. Suntem nerăbdători, tn cele din urmă, urcăm în naveta ce urmează să coboare pe planetă:

Ne apropiem, coborâm printre nori răzleți. Stăm toți cu nasul lipit de hublouri, încercând să zărim cu o clipă mai devreme munții, câmpiile şi oraşele care ne aşteaptă. Conform prospectului.

Deodată, o lumină singerie inunda naveta. Alarmă !

În clipa următoare sunt catapultat şi încep să cad spre Edina.

¦

Acum, să vă explic cum funcționează sistemul de alarmă. La cea mai mică avarie survenită în cursul coborârii, computerul preia controlul asupra navetei, analizează situația şi încearcă să remedieze defecțiunea sau, dacă e cazul, ejectează pasagerii. Aceştia sunt dotați cu aparate individuale de zbor, pe care le poartă în spinare şi din cauza cărora nici nu pot sta ca lumea în fotolii. Aceste măsuri de prevedere au fost adesea criticate şi luate în râs ca fiind exagerate, deoarece de când a început colonizarea planetelor exterioare nu s-a întâmplat nici un accident de acest fel, niciodată. Până acum.

. .- . - ' - ^.¦' '

Acționez jeturile de plasmă, căderea devine tot mai înceată, privesc în jur. Sunt -singur.

Aud în căşti vocile celor de pe navă, mă întreabă dacă sunt bine, sănătos, întreb şi eu ce s-a întâmplat. Îmi răspund că a fost o defecțiune cu totul neînsemnată, compu-

terul insă a declanşat evacuarea navetei; imediat şi-a dat seama de mica eroare şi a anulat comanda. Nu apucase să „evacueze" decât un singur călător. Pe mine.

Oftez tn sinea mea şi mă consolez cu gândul că voi 'fi primul sosit pe Edina. Privesc îndelung peisajul ce alunecă sub minej ca pe un imens ecran orizontal.

Fraților, să ştiți că de data aceasta pros pcctul nu a exagerat câtuşi de puțin. Planeta asta e raiul pe Pământ... În fine, pe Edina... Cum cobor încet-încet cu rucsacul meu zburător, mai apuc să zăresc în lumina înserării dealurile domoale acoperite de păduri şi văile prin care se strecoară pâraie argintii.

Dar de unde a apărut copacul ăsta ?' Încerc să-l evit în ultima clipă, însă o creangă mă agață. Mă dezechilibrez, mă dau de vreo două ori peste cap, reuşesc să-mi revin la câțiva metri de sol, dar poziția corpului nu e cea ideală şi viteza e un pic cam mare. Cad grămadă şi imediat simt o durere îngrozitoare la piciorul drept. Asta-mi lipsea. Încerc să mă ridic fi durerea creşte, cred că leşîn . .. *

S-a înnoptat de-a binelea. Stau culcat pe spate şi privesc cerul. Nu mă pot mişca. Încerc să recunosc câteva constelații. Stelele... În căşti îmi vorbesc cei rămaşi pe navă. S-au interesat ce-am pățit, m-au asigurat că peste câteva ore vot sosi şi totul va fi în ordine. Iar Cora m-a informat că în urmă cu vreo cinci ani a absolvit un curs de infirmiere şi o să mă higri--jească în aşa fel încit nici n-o să mai vreau să-itni scoată ghipsul. În fine.

Îmi potrivesc rucsacul sub cap şi încerc să.ațipesc-puțin,-dar.piciorul mă doare al naibii. Renunț. Oricum, aici nopțile sunt scurte. Până în zori, îmi vor ține tovărăşie vocile prietenilor de pe „El Dorado". Iar de pe boltă întunecată, privirea stelelor. Rece.